

Falusi ház.

Amolyan kis kétablakos
Falusi ház,
Rácsos kapuját kitárja,
Mint annyi száz.
Mosolyog négy fehér fala,
Integét nádfedele,
Mint az édesanya, midőn
Keblére fut gyermeke.

Udvarában három öreg
Diófa nőtt,
Három öreg eperfa meg
A ház előtt...
Eresz alatt fecskefészek,
Rigófüty a diófán...
A konyhában sütnék, főznek...
Tán engem vár jó anyám?

Ha ezt a kis házikót a
Király látná:
Cserébe a palotáját
Fölkínálná.
De én bizony azt mondanám:
„Felséges jó királyom,
Nincs e háznál szebb palota
Az egész nagy világon!”

H. I.

A télikabát.

Péterke édesapja szegény munkásember volt, édesanyja pedig otthon főzött és varrogatott. Bizony nagyon szegények voltak s Péterkének még sohasem jutott új ruhára. Minden kis ruháját az édesapja levetett ócska ruháiból varrogatta össze édesanyja, sokszor bizony késő éjszakáinként.

Jött a tél, Péterke iskolába került s télikabát is kellett volna. A fölöttük lakó gazdag kereskedő gyermekének az idén is egészen új, aranygombos szép kabátja volt már.

— Nincsen rá pénzünk! — mondogatta szomorúan Péterke édesapja.

— Sohse búsulj azért, édes párom! — vigasztalta Péterke édesanyja, — majd csinállok én Péterkének olyan télikabátot, hogy mindenki megfordul utána.

S amit a jó édesanya mondott, úgy is történt. Az öreg munkásember egyetlen, régen használt kabátját kellett feláldozni Péterke kabátjára. De mégis csak megvolt és Péterke most már nyugodtan mehetett az iskolába. Édesanyja pedig addig tett-vett a varrásnál, hogy a saját télikabátját helyettesítő nagykendőjét is szépen belevarrta bélésnek a kis kabátba.

— Ejnye, ejnye, — szólt zsémbeskedve Péterke apja, — de hiszen néked is kellene még az a nagykendő. Hát hogy mégyszépen a templomba?

De az édesanya ugyanúgy válaszolt:

— Majd megleszek valahogy a télen, jövőre pedig majd csak megsegít az Isten.

Mire másnap Péterke felébredt, már ott volt előtte a széken a meleg kabát.

— Jaj, milyen szép kabát! — kiáltott örömeiben. — Nem is fogok fájni többé.

— Nem bizony, — felelte édesanyja — s boldogan adta Péterkére „új“ kabátját. Búcsúzóul megcsókolgatta s az ajtóból még sokáig nézett utána.

— Milyen jókedvű fiúcska! — gondolta mindenki, aki csak találkozott vele az utcán. Mert Péterke arca most csak úgy sugárzott az örömtől, boldogságtól.

Egy kirakatban szép prémes kabátok voltak s Péterke meg nem állta, hogy el ne mosolyodjék. A kereskedő éppen az utcán állott s meglátta Péterkét.

— Hát te mit mosolyogsz olyan jóízűt — kérdezte tőle.

— Csak azon mosolygok, hogy nincsen a bácsinak egy olyan kabátja sem, amelyikért az enyémet elcserélném! Pedig itt nagyon sok és szép kabát van ám!

Mosolygott erre a boltos bácsi is.

— Hej, pedig egy ilyen szép kabátra nekem is nagy szükségem volna s éppen azon gondolkoztam, amit kérnél érte, mind megadnám neked.

— Meghiszem azt! Csakhogy nincsen ám annyi pénz a világon, amennyiért ezt meg lehetne venni! Mert az édesanyám varrta az édesapám kabátjából s ráadásul az édesanyám nagykendője a bélése! Azért olyan meleg!

A boltos bácsi megsímogatta a fejét s így szólott: — Derék kis legényke vagy Péter, csak becsüld meg ezt a jó kabátot s légy hálás érte jó szüleidnek!

Egyre több pajtásával találkozott s egyszer csak azt vette észre Péterke, hogy összesúgnak a háta mögött.

— Nézzétek csak a Péter új kabátját! — kiáltott nagy nevetve az egyik.

— Vigyázz, mert elveszel benne! — kacagott a másik, utána a többi is.

— Bizonyosan ez most a legújabb divat! — toldta meg a gúnyolódást a harmadik, mire hasukat fogták a többiek is. — Még folt is van rajta, nem is egy! Ugy látszik egy kicsit bőre is szabták, hátha belenősz majd egyszer! — És újra nagy nevetés lett a vége.

Péterke csak állt s hallgatta őket. Azután kibuggyantak szeméből a könnyek s lassan folydogáltak a cipője orrára... Az ő jó meleg kabátján csufolódnak... amit ő a világ legszebb, legdrágább kabátjának tartott eddig... Dehát akkor miért dicsérte meg a boltos bácsi is... Pedig az édesanyja varrta...

Végre megkezdődött a tanítás. De Péterkének bizony nem ott járt az esze ezen a délelőttön. Alig várta, hogy hazamehessen.

Végre az is elkövetkezett. Egész úton fojtogatta torkát a

sírás s a sok lenyelt keserűség. Csak most vette észre, hogy a többieknek milyen szép, finom kabátjuk van, különösen a felettük lakó kereskedő fiának. S Péterkének csak most jutott eszébe, hogy neki eddig még soha sem volt új kabátja, ruhája...

A ruhásbolt előtt megint megállott, így várta meg, míg a többiek elmennek tőle.

— Jaj, milyen szépek ezek a kabátok is! — sóhajtott a most Péterke.

A boltos bácsi hamarosan észrevette Péterkét, amint a kirakat előtt szomorkodott.

— Ejnye, hát hova lett a reggeli mosolygós, nevetős Péterke?

— Már tudom — mondta Péterke elcsukló zokogással — hogy nem is szép az én kabátom. A bácsi is csak csufolódott velem...

— Hát azt ki merte neked mondani — kérdezte a bácsi hirtelen komollyá vált arccal.

— A többi fiúk is mind kicsufoltak érte az iskolában.

— Ne hallgass rájuk, fiam, azok rosszlelkű gyermekek! De mit értenek ők ehhez? Bizonyosan egyiknek sincs olyan derék apja és anyja, mint a tied, aki a semmiből is ilyen jó meleg kabátot tudott neked előteremteni a saját szorgos munkájával. Látod, Péterke, én most is csak azt mondom neked, amit reggel: Az egész boltomban nincs még egy olyan drága kabát, amely felérne a te kabátoddal. Ha nem hiszed, szívesen elcserélem azzal, amelyikkel akarod.

Péterke szeme felcsillant.

— Igazán mondja ezt a bácsi? — kérdezte félénken, hátha csak tréfát űz vele.

— Nem tréfálok, — mondta a kereskedő, s hamarosan megtörtént a csere is.

Péterke hát nagy begyesen lépegetett hazafelé a most már igazán új kabátban, amely még szebb volt a többi fiuéénál is. De, — mégis, mintha nem volna olyan meleg, mint az ő régi, rossz kabátja... legalább úgy érezte Péterke. Felvillant előtte az ő reggeli kabátja s elszoruló szívvel gondolt az édesanyjára... De aztán újra kabátjára nézett s vígan ballagott hazafelé.

De odahaza volt csak nagy a csodálkozás, amikor Péterke beállított az új kabátban. — Nem való az ilyen szegény gyermeknek — vélte az édesapja. Az édesanyja meg csak elfordult s mintha valamit törült volna a szeméből...

Péterke azt hitte, elsüllyed alatta a föld... Lázassá lett, estére orvost kellett hívatni s bizony sok pénzbe került, amíg Péterke ismét jobban lett. Egyre csak fázott, didergett, akár mit csináltak vele. Mikor édesanyja elébe tette a szép, prêmes kabátot, iszonyodva fordult el tőle s így kiáltott: — Nem, nem akarom többé!

— Hol van a boltos bácsi? A jó boltos bácsival szeretnék beszélni. Kérem szépen, hívják el ide.

Eljött a kereskedő Péterkéhez.

— No, mi baj van, kis fiam? Miért hívtatl?

— Igaza volt a bácsinak — zokogta Péterke s a takaró alá rejtette pirosló arcát... Nincs annál szebb, jobb kabát, mint amit az édesanyám varrt. Kérem szépen, ha lehet, s meg van még, cserélje vissza... a régi... drága kabátommal...

A kereskedő szeme is elnedvesedett. Aztán felvette az új kabátot s hamarosan vissza is tért a régivel, azzal a kiesűfolt, öreg kabátból és nagykendőből összetákolt kabáttal...

— Édesanyám, ezt terítse reám, majd meglátja, reggelre meggyógyulok... — kérte Péterke.

Édesanyja betakargatta vele, aztán kiment a szobából.

— Már nem is fázom. Nincsen olyan télikabát, amely felérne az enyémmel...

— Nincs bizony, mondotta a kereskedő mosollyal az ajkán. A jó gyermek számára nem lehet semmi sem drágább és kedvesebb ajándék annál, amit szegény jó szülei önmaguktól elvonva, annyi szeretettel és fáradsággal szereznek meg neki...

Mielőtt elment, egy csomagot tett még Péterke ágyára s ezeket mondotta:

— Az édesapádnak nincs most már egyetlen meleg kabátja sem s az édesanyádnak sincs téli kendője. Most miattad fagyoskodnak. Ezt add hát oda nekik, ha elmentem.

Péterke sokáig könnyes szemmel gondolt a jó boltos bácsira. Azután nemsokára bejött az édesanyja.

— Hát ez miféle csomag? — kérdezte a Péterke ágyán levőre mutatva.

— A boltos bácsi hagyta itt édesanyámék számára.

Erre már az édesapját is előkerítette az anyja, s kibontották a csomagot. Ugyan mi is lehetett volna benne más: télikabát Péterke édesapjának s egy jó meleg kendő az édesanyjának.

Péterke másnap felgyógyultan ment az iskolába s beszélhettek többé kabátjáról a többiek, amit akartak, nem cserélte volna el soha többé a világ legszebb kabátjáért sem!

A GAZDAGABB.

Országúton hintó,
Porfelleg nyomába...
Hintóban egy diák,
Büszke, mint a páva.

Héttornyú kastélyban
Várja édesapja...
Öreg temetőben
Alvó édesanyja.

Utolér a hintó
Egy másik diákot.
Ballag hazafelé,
Tép egy-egy virágot.

Poros a cipője,
Nehezül már lába.
Fényes hintó urát
Mégis csak megszánja.